

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 17. juli 2016

Kirkedag: 8.s.e.Trin/B

Tekst: Mika 3,5-7; 1 Joh 4,1-6; Matt 7,22-29

Salmer:

SK: 725 * 392 * 672 * 435,3 * 389,5

LL: 725 * 391 * 392 * 672 * 435,3 * 389,5

Som nævnt i indledningen, så er der to temaer i dagens evangelium, det ville være værd at standse ved og dvæle lidt over. Eller der er to indgange i dagens evangelium, som begge åbner nogle døre, det kunne være gavnligt at gå ind ad. Jeg tror nok, jeg vil bruge billedet med de to indgange.

Den mest oplagte indgang og forståelsesramme er det med klippegrunden. Huset skal bygges på klippegrunden. Om huset er nok så stort og flot og prangende, så kan det være lige meget, hvis grundvolden under det ikke er fast. Så skyller det hele bare væk, når vand og storm raser mod det, sådan som vi jo ind imellem i TV kan se hele huse flyde ned af strømmende og oversvømmende floder fra nogle af de steder i Europa, som har haft den slags problemer i foråret, og også gældende for nogle af sommerhusene langs vestkysten, hvor fundamentet skylles væk af havet. Så det handler om, at vi skal bygge på klippegrund.

Når jeg læser denne fortælling af Jesus, og skal tage den til mig, så falder jeg nemt i fælden. For mig er der en fælde. Det er ikke en fælde, Jesus stiller op for mig. Det er udelukkende min egen opfattelse af tingene, der bliver til en fælde. Jeg kan godt forstå billedet og meningen, og jeg må jo også give Jesus ret. Men når jeg skal til at leve efter det, så er det, at det kan gå galt. Mit fokus flyttes. Flyttes fra grundvolden til huset.

Jeg har aldrig oplevet nogle vise et hus, et skur eller nogen anden bygning frem, og så fokusere på soklen og fundamentet under huset. ”Sikke et lækkert hus!” ”Ja, og nu skal du bare se et lækkert betonfundament, og det går en hel meter ned i jorden, og står på en dejlig stor klippeblok!” Det er huset, vi fokuserer på. Det er det, vi kan se. Nu er Jesu fortælling ikke en byggevejledning for gør-det-selv-folket, så jeg tror godt, at vi forstår, at det ikke handler om huset, men om livet. Men det samme gør sig gældende for mig med livet. Det er så nemt at fokusere på det synlige. Det er så nemt at gøre det synlige til det egentlige og vigtige. Hvordan tager jeg mig ud? Hvordan tager mit liv sig ud? Hvordan ser min tro ud, når jeg udviser den i handlinger og i ord? Og det er endnu værre, når det handler om andres liv og tro. Hvordan ser deres kristne liv og tro ud?

Det fortvivlende er, at dette livets og troens hus bliver jeg aldrig færdig med at bygge på. For det fortvivlende er, at jeg gang på gang oplever, at når stormene raser mod det, så går det nemt i stykker. Nogle gange er det hele huset, der rives med. Andre gange er det gavlen, der styrter ned, taget, der blæser af eller andet, der ikke kan stå. Når Jesus taler om at bygge hus på grunden, så kommer jeg nemt til at fokusere på huset oven på, og så går det engang imellem galt. Så kan livets og troens hus nemt blive beskadiget, når f.eks. to unge på henholdsvis 18 og 25 bliver bisat inden for en måned. To unge livsskæbner, der sluttede alt for tidligt.

En af de unge, pigen på 18, havde det ikke altid for nemt, slet ikke med sig selv. Hun var en bekendende, troende, ung pige. En dag, hvor der pludselig skete noget meget alvorligt med en af de andre i familien, sagde hun: ”Ja, så står vi her med alle vore teorier og forklaringer og tanker, og så kan vi alligevel ikke gøre andet og bedre end at vende os mod Gud og bede!”

Hun vidste om nogen, at det ikke var huset, det kom an på. Måske fordi hun ikke syntes, at hendes livs og tros hus var noget særligt. Hun vidste, at det var grunden under det, der var af betydning. Derfor tog hun også sin lillesøster i forhør forud for dennes konfirmation. Hun ville sikre sig, at hendes søster blev konfirmeret for troens skyld og ikke for alt det andet. Grunden har betydning.

Hvis jeg bliver fortvivlet, når jeg for ofte fokuserer på huset, så bliver fortvivlelsen ikke mindre, når jeg fokuserer på grunden. Hvordan bygger jeg den grund under min tro, som kan bære huset oven over? Problemet er jo igen mig. Hvordan bygger jeg? Derfor er der også noget befriende over Jesu ord i fortællingen om husbyggerne.

Det handler ikke om, hvordan jeg lægger en grund og bygger et hus til min tro og mit liv. Det handler om, hvad jeg bygger på, lever på, tror på. Og dette 'hvad' skal jeg ikke konstruere.

Forskellen på de to husbyggere i Jesu fortælling er, om der er lagt en grund under huset. Og grunden er 'disse ord'. Fortællingen står som afslutning på det afsnit af Matthæusevangeliet, vi kalder for Bjergprædikenen.

Heri tager Jesus mange af de ting frem til behandling, som både hans tilhørere og vi – og alle dem imellem – har bakset med i alle tider. På en måde tager han fat i alle de byggestene, vi ofte bruger, når vi skal bygge troens hus, altså det synlige i troens hus. Han tager fat i vrede, misundelse, begær, fordømmelse, bekymringer, bøn, afmagt, for blot at nævne nogle af emnerne. (Enhver kan selv gå hjem og læse hele teksten, Matt 5-7). Han tager fat på mange af de ting, der er på spil mellem os i vore dagligdag; men han tager også fat på mange af de ting, vi i vor tros-byggeri begejstres af eller knækker halsen på, og måske

tænker, at når det skal være så besværligt, så kan det også være lige meget, for huset vælter jo alligevel ved den mindste brise.

Jesus tager fat på disse ting med udgangspunkt i, hvad vi forstå i det bogstavelige, overleveret fra generationer, og åbner for langt større perspektiver. ”Du må ikke slå ihjel!” Det er faktisk ret nemt at overholde for langt de fleste af os. Men Jesus åbner for dødsperspektiverne og -konsekvenserne, der ligger i at slå livsglæden ihjel hos hinanden, f.eks. i vreden. Jesus åbner for bogstaven og lader ånden bag ordene folde sig ud for os. Han tager fat på disse ting med udgangspunkt i, hvordan vi lever med det. Hvordan vi lever med begæret i mange afskygninger, eller bekymrer os nærmest til døde, og derved lukker af for tillidens velsignelse. Jesus gør bøn til åndens hjertesuk og ikke blot til en rituel remse. Og gang på gang siger han som konklusion: Men jeg siger jer... Og det er dette, han siger os, der er ’disse ord’, og dét er grunden, vi må bygge på. Dét er grunden, vi må bygge vor tro og vort liv på. Den er givet os, vi skal bare bruge af materialerne.

Og skal vi nu blive i gør-det-selv-billedet, så udleverer Jesus ikke blot en byggetegning, man han stiller også materialer til rådighed.

Det sidste salmevers, vi i dag skal synge, er fra en pragtfuld salme om evangeliet. Salmen som helhed synes jeg er god. Alligevel har jeg kun valgt v. 5, fordi jeg godt vil, at billedet i det vers ikke smutter mellem så mange andre billeder i salmen. Selv blev jeg opmærksom på billedet en sommerdag, hvor humlebieerne var godt i gang med stokroserne i præstegården. Ind og ud af den ene blomst efter den anden. Helt ind i bunden af blomsten, og når den kom ud, var den fuldstændig smurt ind i blomstens dyrebare indhold. For mig at se var, så var dette insekt, som ikke burde kunne flyve, da den er alt for tung og

klumpet, men det ved den ikke, så derfor flyver den, men den havde også et kæmpe overlæs. Den var indsvøbt og indhyllet i det vigtigste og dyrebareste. Sådan skal vi også gå til Jesus ord.

Må vi nå til – og det er vel egentlig det, det handler om – samme erkendelse som tilhørerskarerne på Jesus tid, med en lille omskrivning: De var slået af forundring, for han lærte dem som en, der har myndighed, og ikke som deres præst. Med den erkendelse kan vi godt flytte ind i troens hus, for da er det på sikker grund, og det skal nok stå imod storme og vandstrømme.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen